

De Eemslaan in Termunten in de sneeuwwinter van 1979.
– Foto: familie Wildeman

1979, een barre, maar ook fijne winter

Veertig jaar geleden was het al een lange koude winter geweest, met in begin januari 1979 het ijzige record van min 24,5 graden, gemeten bij Ten Post. Maar het venijn zat in de staart: een winter om nooit te vergeten.

Door Emmy Wagenaar Hummelinck

Het weer

Op 11 februari 1979 stak de wind op, waarna het op 12 februari ging ijzelen en later sneeuwen. De wind bleef toenemen en de sneeuw werd voortgejaagd over de beijzede ondergrond. Daags erna waren al veel wegen onberijdbaar geworden.

Toenmalig weerman en postbode Jan Bolt uit Uithuizermeeden: 'Het bleef maar vriezen, er viel weer onderkoelde regen wat tot gevolg had dat er geen verkeer meer mogelijk was. De GADO-bussen bleven in de garage, de treinen waren niet op tijd, de postbezorging kwam niet op gang, of met veel problemen. [...] Oosternieland en Zijldijk en een gedeelte van Roodeschool kregen hun post, maar vraag niet hoe!'

De volgende ochtend, 14 februari, kon Bolt zijn weerhut niet meer bereiken. Het vroom 8 graden en een sneeuwduin van twee meter hoog belette hem de doorgang. Hij belde het KNMI, maar werd niet geloofd. In De Bilt en bij weerman Jan Pelleboer in Eelde vroom het immers zelfs niet. Pas een uur later werd zijn alarm serieus genomen en in het radioweerbericht opgenomen. De wind nam in de loop van de veertiende verder toe tot hard en zelfs stormkracht en vormde van de gestaag vallende sneeuw steeds hogere sneeuwduinen, zodat de meeste dorpen geïsoleerd raakten. Het openbaar vervoer lag stil, de treinen kwamen vast te zitten.

Op donderdag 15 februari ging de wind pas liggen en werd de situatie in zijn volle omvang zichtbaar. De sneeuw was huizenhoog opgestoven, niemand kon de dorpen in of uit. Men was op elkaar aange-
wezen.

Wagenborgen

De twaalfjarige Tonny Wildeman had in Wagenborgen de tijd van zijn leven. Drie dagen vrij van school én maar spelen in de sneeuw. Die lag zo hoog tegen de gevel van de huizen dat hij de dakgoot boven de tweede verdieping bijna kon aanraken. Prachtig om langs naar beneden te suizen op een vuilniszak! Tot het baantje zover was uitgesleten dat opeens – Boem! Au! – het hekje weer boven de sneeuw uitkwam. Gelukkig was er sneeuw genoeg om het baantje te verleggen...

De smid

De smid van Wagenborgen, Erzo van Dijk, was vlak voor de storm op 11 februari overleden, maar de begraafplaats was volledig onbereikbaar. Toch wilde men hem op een waardige manier begraven. Dat was wat! Iedereen in het dorp werd opgetrommeld om te helpen. Met tweehonderd man groeven ze langs de doorgaande weg en vandaar nog zo'n 150 meter naar de begraafplaats een pad, zodat de rouwstoet erlangs kon en de smid 'gewoon' begraven kon worden. Na afloop werd iedereen getraakteerd op een stevig bord snert.

Het leger

Maar de toevoer van levensmiddelen ging ook niet van een leien dakje. In het dorp was geen warme bakker meer, dus het brood moest van Delfzijl komen. Uiteindelijk werd het dorp door de strooiwagens voorzien van brood en andere etenswaren, maar die konden pas komen nadat het leger was ingezet. Tonny weet nog hoe hij onder de indruk was

toen hij bij opa en oma in Farmsum de Centurion-tanks, van de genie die de weg moesten vrijmaken, langs zag rijden.

Dooi

De invallende dooi gaf later weer andere problemen: alle putten zaten vol met sneeuw en het dooiwater kon geen kant op. Tonny ziet nog voor zich hoe zijn vader samen met de buurman zinkputten moest uitgraven om het water kwijt te raken. Een ander beeld dat hem bijbleef, was het Fiatje van wethouder Menninga. Hij had niet meer kunnen zien waar de weg liep en belandde op het ijs. De dichtstbijzijnde boer heeft hem op de wal getrokken. Tonny heeft de auto later samen met zijn vader, buurman en de wethouder opgehaald. Toen ze de motorkap openden, zagen ze alleen maar één blok sneeuw!

Al met al herinnert Tonny zich die winter als een fijne tijd. Iedereen hielp elkaar en de saamhorigheid was enorm. Dat mag wat hem betreft nog wel eens gebeuren!

Met dank aan Meteo Delfzijl en Tonny Wildeman

In deze rubriek vertelt De Verhalen van Groningen iedere maand een verhaal uit jouw regio. Het verhaal is geschreven door een correspondent die in de streek woont. Benieuwd naar verhalen uit andere streken? Kijk dan eens op deverhalenvangroningen.nl/regio; daar vind je alle artikelen die we in de verschillende huis-aan-huisbladen publiceren.

Deze verhalen komen tot stand in samenwerking met
Regionaal Historisch Centrum

Groninger
Archieven

DE VERHALEN
VAN GRONINGEN

www.deverhalenvangroningen.nl - info@deverhalenvangroningen.nl

